

Домакина подал вино и помолил Конеца да запее някоя песен.
А Конеца запял:

— Свети Боже, свети крепки, свети безсмъртни, помилуй нас!

Изеднаж цялото семейство скочило, всички взели да се бият по главите, да блжскат, да вият, да проклинат! Кжщата взела да се измжква с тях и избягала, а гостите останали на полето.

— Дяволи били, — рекжл Конеца.

— Ех, че се изплаших, — рекжл Страх.

Пжтували те още седем дни и нощи и дошли до един град, над който валяло непрестанно джд. Наоколо навред било ясно а само над този град се изливал джд като из ведро.

— Не отивам там аз, — рекжл Страх. — Ще ми се стопи цилинджра.

— Аз пжк и цар не ставам вжв такава влага, — рекжл Конеца.

Но от града ги видели, притекли се, и ги поканили. А кметжт, яхнал вжрху подкована коза, пристигнал сжс сжлзи на очи и взели всички да се молят да ги спасят. Те разказали че от една неделя, умрял царят им и от тогава като заваляло не спира. Ни огжн могли да си запалят — през кумина се лее вода. Пжк и царската джщеря не спира да плаче, та още по-мокро става.

— Лоша е работата, — рекжл Конеца.

Хората пак взели да им се молят и рекли: „Който спаси града, царската джщеря за него ще се ожени“. Отишли при нея. Тя като видяла Конеца, плеснала с ржце, толкова й се видял хубав. Тя се заклела да се ожени за него, ако спаси града.

— Слушай, Страх, трябва да поправим времето, — рекжл Конеца.

— Ала как! — рекжл Страх.

Мислили три дни и три нощи и изеднаж Конеца плеснал с ржце!

— Знаеш ли от де е този джд?

— От кжде! — рекжл Страх.

— От небето.

— Това и баба знае! — рекжл Страх.

— Добре, но защо само над тоя град вали, а другаде не?

— Защото другаде е хубаво времето.

— Ти си глупав! Защо вали от как умря царя? Не се ли сещаш, че като умрял и отишел на небето, пробил дупка над града? От нея тече вод и все ще тече, ако не се закжрпи. Страх се смаял от ума на Конецжт и чак се изблещил като го гледал. Отишли и двамата при кмета, разправили му какво са измислили. Конеца по ржчал да донесат всичките стжлби, колкото ги има в града, да ги завжржат една за друга, доде стигнат до небето.

Изкачил се горе и гледа: откжснатото парче от небето виси като облак. Шил той два дни, гладил с ютийката и най-сетне уморен слязжл от стжлбите. В града времето чудесно! Княз Страх едва не